

דורון שנער

רסיסים גבריים

הולך

אל תלך. אל תלך. אל תלך. אל תלך. בבקשה, אל תלך. אני הולך. אני הולך. אני הולך. אל תלך. אני הולך. לא. הולך. לא. הולך. אז לך. לך. בבקשה, לך. את ככה? אז לא הולך. לא הולך. לא הולך.

רובוט

ויום אחד התחבר הכל והאיש היה לרובוט. רובוט DEC857 נולד כשהאיש חגג שלושים. הרובוט היה אב טיפוס. אחד ויחיד. מהדורת בטא. הרובוט תפס את מקום האיש. מהדורה חדשה, מפרקים משומנים, עיני סיליקון. האיש נלקח משם. האיש אופסן במחסן של האנשים שיוחלפו על ידי רובוט. הרובוט החליף אותו במקום העבודה. הרובוט הוציא את הילדה של האיש מהגן. הרובוט ניהל שיחות נפש ארוכות עם אשת חיקו של האיש. הרובוט סיפק אותה בלילות. הרובוט שטף כלים. הילדה קראה לו אבא. הילדה נשכבה על הרובוט אחרי אמבטיה, בפיג'מה, גרגרה ונרדמה. הרובוט נאלץ לשכב על גבו לשם כך. פעם, פעמיים. התקלה היתה בלתי נמנעת. שמן הידראולי פרץ מבוכנות רובוט DEC857. הרובוט לא תוכנן לשכב על הגב. נאלצו להזעיק את הרובוט למעבדה.

מאחר שהיה אב־טיפוס, חסרו במלאי חלקי חילוף. בינתיים הילדה סרבה ללכת לגן. בעבודה לא הבינו. אשת חיקו שקעה במרה שחורה. לא נותרה ברירה. האיש נשלף מהמחסן. תלשו ממנו זרועות, עורקים ועמוד שדרה. השמישו את הרובוט. רק הילדה הבחינה שהרובוט חזר עם שיער על הזרוע. השיער גדג. משהו בדגדוג הציף וזכרון מעומעם. מחר, ביקשה הילדה, תכין לי כריך שוקולד לגן. מחר, ציוותה האישה, יומולדת לאמא. אל תשכח

שכחה

שכחת? לא שכחתי. ברור ששכחת. באמת שלא. תני לי רגע. אני כבר חוזר

שיחה לא הייתה

הי, גבר. אתה עצוב? קצת, כן. למה? לא חשוב. חבל שאתה ככה. דבר אלי. הרי אנחנו חברים כל כך הרבה שנים. לפתוח? ברור, אני כאן עבורך. בגלל אכזבה. כלומר? היתה לי. לא זכיתי. בגדו בי. תקעו לי. אוי, אחי, אני אתך. באש ובמים. אבל תפרט. לא חשוב. פרט, פרט. הבטיח לי ההוא, אתה זוכר, לא קיים. אוי. מה נעשה? מה יש לעשות? כלום לא נעשה. חייבים לעשות. יש לי רעיון. תגיד. נתקשר ונקלל. אוי. יופי של רעיון. נכניס לו. כן. אתה חבר טוב. כי אני אוהב אותך, גבר. גם אני אותך, אתה באמת חבר טוב. אמרת משהו? אני? כלום. כלום לא אמרתי. טוב. חשבת. נראית לי קצת... לא חשוב. עוזב

מה שאני הייתי

ראית את ההיא? איזו היא? ההיא. ההיא עם הוזה? בדיוק. ראיתי. נו? מה נו? מה אתה אומר? לא אומר כלום. מה זאת אומרת כלום? לא היית? ברור הייתי. אתה? אני כבר הייתי. סתם אתה אומר. דווקא כן. מתי הספקת? נו, לא יכול לספר. ספר, ספר

קיבלה

קיבלתי. [שתיקה]. שמעת אותי? קיבלתי. [שתיקה]. אתה בוכה? [שתיקה]. אתה צוחק? סתם אמרתי. לא קיבלתי. בכלל לא. המצב בכלל לא. הלוי? הלוי?

מונה

איפה? בעבודה. עד מתי? עוד קצת. איפה? בעבודה. עדיין? עוד טיפה. איפה? בעבודה. אתה בטוח? אני שומעת מוזיקה. אני במונית. אמרת עבודה. בדרך, אמרתי, בדרך מהעבודה. אה. לא שמעתי. אז איפה? עוד מעט. יש מקום כזה עוד מעט? נהג, נהג, לא הפעלת מונה. בוא מהר, הכנתי. עוד מעט. אתה יודע מה

חמוץ

למה אתה חמוץ? סבתא שלי נפטרה. אוי. למה את בוכה? זה כל כך עצוב, כשסבתא שלי מתה בכיתי. אבל זו סבתא שלי. וזה עצוב לי מאוד. את בכלל לא מכירה אותה. אבל זו סבתא. כן, סבתא שלי. אז אסור לי לבכות? תבכי, רק שאלתי. אז למה אתה חמוץ? אמרתי, לא אמרתי? אם אני מפריעה אני אלך. אז תלכי. ככה אתה אומר לי? שאלת, עניתי, אז למה עכשיו את בוכה? עכשיו זה בגללך. מה כבר אמרתי

הארי המזוהם

תראה אותו. מה אתו? יורה, יורה, לא פוגע. כמה כדורים יש? לפחות שמונה. אין לך מושג, מה? לי אין מושג? כל הסדיר הסתובבתי עם. איפה היית? מג"ב חביבי, אתה? חמישים. גרוד חמישים. אה, מה לכם ולאקדחים. מה לנו? ואתה? ירית פעם בגלילון? מה אתה עושה צחוק? מלא. אפילו תפרתי את אתה יודע מי. באמת? כל הכבוד לך. גם אתה, לא הרבה בימינו. ברור. מי שיכול, מתחמק. אז תגיד, איך הוא לא פוגע? צריך לאפס, אחי, צריך לאפס. וואלה. יורה בלי לאפס

בר

היית רוצה? לא. היא לא משהו. בר רפאלי לא משהו? נו, משהו. אז? לא בשבילי. אם אני הייתי יותר. צעיר? לא. יפה? לא. מפורסם? לא, זה לא יפריע לה. עשיר? נו, די עם השטויות האלה. אז מה? אם הייתי משהו אחר

הולכת

אל תלכי. אל תלכי. בבקשה אל תלכי. אני הולכת. הולכת. הולכת וזהו. כבר אמרתי. אל תנסה. אני לא חוזרת. אל תגיד כלום. לא יעזור. זהו. חתכתי.

תלמד להבא. מה איתך? מה אתה מתחנן ככה? תהיה גבר. זהו. ביי. אז ביי. מה? תלכי. לא צריך ש. אני לא מאמינה. ככה זה. אתה חרא, לא גבר. אז את הולכת? לא

צ'יפס

בחופש הגדול שבין כיתה ט' לכיתה י', ישבנו כולנו על מרפסת כיתת הלינה המשותפת בקיבוץ. הכיתה נקראה 'בית הילדים' גם כאשר מזמן לא היינו ילדים. כולם ידעו לספר על י' שהיא כבר הזדיינה. א' השמינה מאוד וכולם ידעו לספר שזה מהגלולות. ע' הג'ינג'ית היפה השמיעה כל לילה קולות ציוץ מטורללים והמיטה שלה חרקה. ובכן. הבנות כבר לא היו ילדות. אנחנו, הבנים, גבהנו, פיתחנו שרירים מעבודה בפרדס או ברפת, ואת כל החופש הגדול העברנו בדיבורים על בנות. דיברנו המון, אבל לא ידענו עליהן כלום. אז בכל לילה הכנו צ'יפס בסיר גדול מאלומיניום. י' היתה מתגנבת אלינו כאשר הצ'יפס היה מוכן. ע' לא נגעה בצ'יפס. היא ערבבה גבינה לבנה 9% באבקת קקאו. א' הסתגרה בחדרה. שלושתן החלו לשבת במרחק מאתנו. כל החיים גדלנו יחד, וכעת הן שומרות מרחק. ערב אחד קרה משהו. דבר מה השתנה. א' עשתה לי עיניים. י' סימנה לי לבוא אחריה. ע' הג'ינג'ית היפה חייכה. לא יכולתי לזוז. הפחד גמר אותי. מזל שירד לילה, ותורי היה להכין צ'יפס. להכין צ'יפס זו עבודה מאוד אחראית. התרכזתי בצ'יפס. לא ש'. ש' הלך אחרי י'. כשחזר, לא נשאר לו צ'יפס. שמענו את י' ואת א' ואת ע' מתגלגלות מצחוק. גם ש' שמע אותן וחייך

עכשיו צב

הבת הביטה באביה והוא הניח ידו על כתפה. שניהם נעים כעת באטיות. זה הקצב שמכתיבה זקנתו. היא תומכת. הכאב שלה לא קטן מהכאב שלו. אך הוא צב עכשיו, והיא איילה. פעם הוא היה אריה. מעל הבור, דמעות. היא בוכה. הוא עדיין לא. הוא כמו תמיד, מאופק. מי אלו כל האנשים מסביב? האם הכירו אותה? פניהם צעירות מדי. העור מתוח מדי. לא הכירו אותה. מסרב להביט אל תוך הבור. מי הגיע. מי לא. כשיעצום עיניים יגיעו אלו ששכח. הם לא הכירו אותה. מכירים את הבת. באו עבור הבת. עכשיו הבת עסוקה בהם. לא עסוקה בו.

היא לא בוכה. הוא לא בוכה. הוא שמח. בקרוב מאד יגיע זמנו. הבת נעה ממנו, לעברם. ידו נשמטת מכתפה. ללא כתף הוא כמעט בוכה. אך הוא לא יבכה. הבת בקרוב תבכה. ללא ידו על כתפה, היא תבכה. הצב שהיה אריה לא בוכה. בקרוב עוד בור

פתק

הלכתי. מצטער. השארתי פתק. פתק, בדיוק, לא רציתי להיות נוכח כשאת. ככה אני לא שומע. אמרת משהו? דברי אל הפתק. זו סיבתו של פתק. הלכתי מצטער. לא הצטערתי, הלכתי

שיחה אנונימית

הייתה בחורה אחת ... אני מהרהר בה כעת. רוצה להתקשר אליה. להתרפס. לבקש סליחה. סלחי לי. על דברים שלא עשיתי. לא אעשה שנית. סליחה. לפוגג את הגועל. פעם ראיתי באמסטרדם הצגה חולנית של מין אורלי בין הולנדית מזדקנת ואינדונזי מצולק. קהל קטן של גברים במעילי גשם ישב באולם החשוך למחצה ונאנח. ההולנדית מצצה ומצצה אבל האינדונזי היה כל כך עייף או מסומם, ששום דבר לא עזר. למרות זאת נאנח הקהל ונאנח. מירי מסיקה שרה ברדיו. אני מתקשר. מילה אחת, רק אחת. צלצל ארוך, אין תשובה. אני יודע שאת לא ישנה. אין תשובה. אני מדמיין. חסר לך שאת עם המשורר. למה דווקא. למה דווקא. ריח רע עולה מכל מקום. מישהו מכין תה. מישהו מכבה את הטלוויזיה. אני בוהה בטלוויזיה. דמויות עגומות, חשוכות, מזנקות לעברי מתוך המסך החשוך. מירי מסיקה שרה. אני נרדם עם טעם תפל בפה. טעם של אהבה נכובת. של סוף. פעם ראיתי באמסטרדם הצגה. אבל לא על זה רציתי לבקש סליחה. האינדונזי היה מסומם. המשכנו לשבת ולבהות בו. אחר כך ברחתי

רסיסים גבריים

במדינה מוסלמית אחת שניהלנו בה עסק, מינתי אישה להיות בוס. למחרת לא בא אף גבר לעבודה. לא עזר כלום. הכל התפרק. כל הגברים התפרקו לרסיסים. רסיסים גבריים. העבודה נעצרה. המהנדס הראשי שחט תרנגולת.

לגרש שדים, אמר. ולהביא מזל, הבטיח. ככה זה אצלנו, הסביר. הבוסית היתה משכמה ומעלה. ניהלה הכל פיקס. אבל העבודה נעצרה. הרסיסים לא התחברו. בחודש מאי היא התחתנה. בחודש יוני בעלה זייף מסמכים ושדד את הקופה. אשתו ישבה במשרד ומיררה בבכי. יום שלם בכתה. אחר כך לילה. שני שוטרים באו לקחת אותה. למחרת חזרו כל רסיסי הגברים לעבודה. המהנדס הראשי לא הפסיק לספר. איך שחט תרנגולת

בחירות

שוב ליל בחירות. זוכרת את הבחירות הראשונות שלנו? הכול היה אפוף רגש מר מתוק. לא הייתה ביננו הסכמה. חברים באו. נ' בישל קפה שחור. החלטנו להחזיק מעמד כל הלילה. עד. עד שיפורסמו תוצאות הבחירות. עד שמישהו יירדם. הטלוויזיה על ערוץ הכנסת. מועמדים תיזוו במטריקס חד-ממדי. כולם חיבורים, צרודים, כחולים כרדסים מסוממים. זמזמנו שיר שמנגנים על מסרק. היינו צעירים. כעת כבר פחות. הרבה פחות. אז עוד היינו משהו. עשינו קולות של קשוחים. היינו קילרים אמתיים. הקירות העירומים של הדירה השכורה העבירו קולות מהדירות הסמוכות. כולם היו עסוקים בצפייה מזוכיסטית. נ' בישל קפה שחור. א' קיבל טלפון מהיחידה, חתך. קודם התעצבן ושבר את טלפון החוגה. אולי בגלל זה לא קראו גם לנו. ח', אחותך, קפצה לבקר. מי אתם אומרים? מה יהיה? איזה כיף לכם שהצבעתם. שתינו בירה. שתינו יין אדום. את ואחותך דיברתן המון. היא רצתה את נ'. מה עם נ'? יש לו חברה, לנ'? נ' לא התעניין באחותך. אחרי שנים הבנו למה. התוצאות בוששו. נרדמנו בלי תוצאות. שאלתי אם את זוכרת. אני בוחר לזכור. את הרבה פחות

הולך 2.0

אל תלך. אני הולך. בוא נקצר. אתה הולך? הולך. אז לך

השעות

לפני חמש שנים ושני חודשים ושלושה שבועות וארבעה ימים ושעה אחת ועוד שתי דקות, מצא עצמו ל' בן השבעים אלמן מאשתו. לא השקט היכה בו, כי

השקט שרר שם כבר שנים קודם לכן כאשר ש', אשתו, עברה כמה אירועי מוח תכופים. ואז אחד נוסף שסיים את הכול. ל' טיפל בה במסירות. זה כל מה שעשה. היא הייתה ונותרה אהבת חייו. ואז היא חדלה להיות ש', והוא חדל להיות ל' של ש', אבל היא לא חדלה להיות אהבת חייו. רק חדלה להיות ש'. כבר חמש שנים ושני חודשים ושלושה שבועות ושעה אחת ועוד שלוש דקות שהוא בלעדיה. שהיא לא שם. כבר קודם לא היתה ש'. והוא אוהב אותה. כבר חמש שנים ושני חודשים ושלושה שבועות וארבעה ימים וארבע דקות. וחמש דקות. ושש דקות. ושבע

2.0 הולכת

הנה האישה. סתם כך עומדת. עירומה. שדיה מבהיקים. מחייכת? מחייכת. ככה אני אוהבת אותך, אומרת. אתה שומע אותי? שואלת. ככה אני אוהבת אותך, אומרת, ככה כשאתה סובל. תזווי הצדה, הוא צועק. את לא שווה את הכאבים שלי, שוב צועק. תזווי הצדה. אל תצעק, היא לוחשת. אני הולכת, לוחשת. ממילא אתה לא שלי. עומדת. לבושה. הנה אני הולכת, אומרת. הולכת. אוהבת אותך והולכת

רסיסים גבריים 2.0

העובדת מ' התלוננה שהלקוח י' מטריד אותה. מה את רוצה שנעשה, שאלתי? אתה הבוס, אמרה. אתה צריך להגן עלי, אמרה. את צודקת, אמרתי. אבל מה היה משמח אותך? שאלתי. תפרק אותו לרסיסים, אמרה. זה משהו שאתה יכול לעשות? שאלה. קראתי לו לחדרי. י' גבר מאד אוני. קראתי למ' שתיכנס. י' חייך אליה חיוך של גבר אוני. סגרתי את הדלת. מ' התבוננה. י' היה מוכן. עכשיו, אמרתי. מה עכשיו? שאל י'. עכשיו, אמרתי. מ' תבעט לך שם. אתה השתגעתי? צעק י'. אני י'! מה את אומרת? שאלתי את מ'. אני מוותרת, אמרה מ', לא רוצה לגעת בו אפילו עם הנעל. י' התפרק. הרסיסים התפזרו. מ' חייכה. הכל תוכנן מראש. צדקת, אמרה מ'. צדקת, אמרה מ', כל האון הזה היה מודבק ברוק. הרסיסים שהיו י' זחלו החוצה. מ' דרכה על כמה מהם בטעות. הרסיסים הנותרים התחברו, אך זה כבר לא היה אותו י'. מ' ידעה בדיוק על אילו רסיסים

רובוט 2.0/הולך 3.0

אני לא צריך אף אחת. אני הולך. לא את הלכת, אני הלכתי. אני לא בוכה בכלל. אני לא עצוב אפילו. מי לא תרצה אותי? אני רק יוצא לרחוב וחוזר עם שתיים. הלכת אז הלכת. שם עליך זין. אני לא צריך אף אחת. תצאי. רק תצאי. אל תביטי בי כשאני. גבר לא בוכה. גבר לא צריך אף אחת. את לא הלכת, אני הולך. תיכף הכל ייגמר. רובוט DEC857 יחליף אותי. נראה אותך שוברת לו את הלב. נראה

דורון שנער – פרסם עד כה שלושה ספרי פרוזה: "חלונות נמוכים" (כנרת, זמורה-ביתן, דביר 2016); "אפרוחים סופרים בסתיו", (מודן/אריה ניר 2017); ו"ההיסטוריה העלובה של משפחת פסטרנק", (כנרת, זמורה-ביתן, דביר 2018), וכן יצירות קצרות במסגרת אסופות ספרותיות או באופן עצמאי במהדורה דיגיטלית.